

HUMAN AKCIJA ZA
RIGHTS LJUDSKA
ACTION PRAVA

USTAVNI SUD CRNE GORE

20000 - Podgorica
Njegoševa br.2

USTAVNA ŽALBA

I – PODACI O PODNOSIOCU USTAVNE ŽALBE

1. Naziv
NVO „LGBT Forum Progres“, Podgorica
NVO “Hiperion”, Podgorica
2. Sjedište

Moskovska ulica br. 129, 81000 Podgorica
3. RegistarSKI broj
5380 NVO “LGBT Forum Progres”
5990 NVO “Hiperion”
4. Zakonski zastupnici

Bojana Jokić, predsjednica Upravnog odbora

Ksenija Rakočević, predsjednica Upravnog odbora

C) za ovlašteno lice (punomoćnik)

(samo ako podnosilac ima punomoćnika)
5. Ime i prezime/naziv pravnog lica (punomoćnika)

mr Tea Gorjanc-Prelević, izvršna direktorica NVO Akcija za ljudska prava
6. Adresa

Ul. Slobode 74/II, 81000 Podgorica

II – PODACI O POJEDINAČNOM AKTU KOJI SE OSPORAVA

A) Pojedinačni akt koji se osporava, a protiv kojeg su iscrpljena sva djelotvorna pravna sredstva

1. Donosilac pojedinačnog akta
Vrhovni sud Crne Gore
2. Naziv pojedinačnog akta, oznaka (broj) akta i datum donošenja
Presuda Uvp. br. 247/16 od 16.09.2016. godine
3. Postupak u kojem je pojedinačni akt donijet
Upravno-sudski postupak
4. Datum prijema pojedinačnog akta
27.09.2016. godine
5. Da li su iscpljena sva pravna sredstva ili nijesu predviđena druga pravna sredstva za njegovu zaštitu (priložiti dokaze o tome)

Isscrpljena su sva pravna sredstva.

Protiv odluke Vrhovnog suda ne postoji ni jedno pravno sredstvo.

Ako ustavnom žalbom osporavate i druge pojedinačne akte donijete u istom predmetu, navedite podatke i za te akte (kao i za prethodno osporavani pojedinačni akt)

Ovom ustavnom žalbom osporavamo i presudu Upravnog suda Crne Gore U.br. 2646/15 od 18.05.2016. godine.

III - LJUDSKO PRAVO I SLOBODA ZAJEMČENO USTAVOM KOJE SE SMATRA POVRIJEĐENIM

1. Navesti ljudsko pravo i slobodu za koje smatrate da je povrijeđeno ili uskraćeno

Sloboda okupljanja i Zabrana diskriminacije, odnosno pravo na jednakost pred zakonom.

2. Navesti odgovarajuću odredbu Ustava kojom se to pravo i sloboda jemči

član 52, čl. 8 st. 1 i 17, st. 2 Ustava Crne Gore, član 11 st. 1 i član 14 Evropske konvencije o ljudskim pravima (Konvencija o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda) i čl. 21 Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima.

IV – ČINJENICE I RAZLOZI NA KOJIMA SE ZASNIVA TVRDNJA O POVREDI USTAVNOG PRAVA

1. Opisati činjenice i navesti razloge koji se smatraju bitnim za tvrdnju da je povrijeđeno ili uskraćeno ljudsko pravo i sloboda zajemčeno Ustavom

Podnosioci ustavne žalbe, udruženja građana "LGBT Forum Progres" i "Hiperion", koji se bave zaštitom i promocijom prava i sloboda seksualnih manjina i transrodnih osoba (LGBT) u Crnoj Gori, podnijeli su 6. jula 2015. godine prijavu policiji za održavanje mirnog okupljanja pod nazivom "Akademska šetnja ponosa" 18. septembra 2015. godine u Nikšiću. To je bila treća takva prijava, pošto su dva slična okupljanja prethodno već bila zabranjena.

Poslije Budve i Podgorice, u kojima je manje ili više uspješno policija prije toga 2013. i 2014. godine obezbjeđivala slične šetnje u cilju promocije prava seksualnih manjina i transrodnih osoba, tzv. povorke ponosa, podnosioci ustavne žalbe su takav događaj u trajanju od jednog sata željeli da organizuju i u Nikšiću, drugom gradu u Crnoj Gori po veličini i broju stanovnika.

U prijavi policiji je blagovremeno predloženo da šetnja tog dana u septembru krene od željezničke stanice do trga Šaka Petrovića i nazad. Pisalo je da su datum i mjesto održavanja skupa samo "predlozi" i izričito navedeno da su organizatori "otvoreni za predloge policije u smislu izmjene same rute ili završne lokacije povorke".¹

Prijava je podnijeta više od dva meseca uoči planiranog događaja.

Odlučujući po prijavi, načelnik Centra bezbjednosti (CB) Nikšić, glavni policijski inspektor, u svojstvu prvostepenog organa, donio je 14. septembra 2015. godine rešenje o privremenoj zabrani šetnje, jer je procijenjeno da ona predstavlja prevelik bezbjednosni rizik. Ovo rešenje je u drugom stepenu potvrdio generalni direktor Direktorata za bezbjednosno zaštitne poslove i nadzor u Ministarstvu unutrašnjih poslova (MUP). Upravni sud je presudom U. br. 2646/15 (predsjednik vijeća Biserka Bukvić) odbio tužbu organizatora, a Vrhovni sud presudom Uvp. br. 247/16 (vijeće sudija Stanka Vučinić, Miraš Radović i Hasnija Simonović) potvrdio presudu Upravnog suda.

Prijavljena šetnja u Nikšiću do danas nije održana. Iz policije nije došao poziv na razgovor o prijavi niti je bilo bilo kakvih nagovještaja da je stav o bezbjednosnom riziku promijenjen, pa je tako "privremena zabrana", čija je "privremenost" potencirana posebno u presudi Upravnog suda, u praksi dovela do toga da povorka u cilju promocije prava LGBT osoba u Nikšiću ne bude održana ni više od godinu dana kasnije.

Presudama Vrhovnog suda Crne Gore i Upravnog suda Crne Gore, kojima su potvrđene odluke organa izvršne vlasti o zabrani mirnog okupljanja u Nikšiću, podnosiocima ustavne žalbe su povrijeđena **ljudska prava na slobodu okupljanja i zabranu diskriminacije, odnosno pravo na jednakost pred zakonom**, garantovana članovima 52, 8 st. 1, i 17, st. 2 Ustava Crne Gore, članovima 11 st. 1 i 14 Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i sloboda, i 21 i 26 Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima).

¹ Prijava za održavanje mirnog okupljanja, od 6.7.2015, podnosioci prijave: Stevan Milivojević, izvršni direktor NVO "LGBT Forum Progres" i Ksenija Rakočević, predsjednica NVO "Hiperion", kopija prijave u prilogu.

I) Povreda prava na slobodu okupljanja (član 52 Ustava Crne Gore; član 14 Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i sloboda i čl. 21 Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima).

Uprava policije, odnosno Ministarstvo unutrašnjih poslova, zasnovali su odluku o zabrani mirnog okupljanja u Nikšiću, u suštini, na potrebi zaštite javne bezbjednosti i prava drugih.

Upravni sud i Vrhovni sud su podržali tu odluku, našavši da je zasnovana na zakonu i Ustavu Crne Gore, odnosno članu 11, st. 2 Evropske konvencije o ljudskim pravima.

Podnosioci ustavne žalbe osporavaju tu odluku, kao i presude kojima je potvrđena, nalazeći da su zasnovane na pogrešnoj primjeni međunarodnih ugovora o ljudskim pravima, koji, zaista, dozvoljavaju ograničenje prava na slobodu mirnog okupljanja u interesu javne bezbjednosti ili zaštite prava i sloboda drugih, ali *samo na način koji je neophodan u demokratskom društvu* (vidjeti stav 2 člana 11 Evropske konvencije o ljudskim pravima i stava 2 člana 21 Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima).

Podnosioci ustavne žalbe smatraju da u slučaju zabrane Akademske šetnje ponosa u Nikšiću nisu navedeni dovoljni razlozi da im se "privremeno" ograniči uživanje Ustavnog prava na mirno okupljanje, odnosno da razlozi iznijeti u odlukama organa izvršne vlasti i sudskim presudama nisu dovoljno opravdali stav da je mjera zabrane zaista bila neophodna, odnosno, da se cilj zabrane nikako nije mogao ostvariti drugom, blažom mjerom.

Podnosioci ustavne žalbe ukazuju da sudovi u svojim odlukama nisu dovoljno uvažili postojeće evropske standarde u ovoj oblasti, tj. nisu ih primjenili na način na koji to čini Evropski sud za ljudska prava, iako su im podnosioci predstavke na te standarde blagovremeno ukazali. U presudama su čak potpuno izostali odgovori na argumente na koje su ukazivali podnosioci ustavne žalbe, pozivajući se na relevantne presude pomenutog međunarodnog suda.

Mirno okupljanje u Nikšiću je zabranjeno rješenjima Uprave policije i MUP, koja u presudama citiraju i Upravni i Vrhovni sud, zbog toga što bi okupljanje "moglo da ozbiljno ugrozi kretanje i rad većeg broja građana, prava i slobode drugih lica, bezbjednost ljudi i imovine, kao i da izazove narušavanje javnog reda i mira u većem obimu".

Odluka Uprave policije, odnosno MUP-a o "veoma visokim bezbjednosnim rizicima" koji su nalagali zabranu šetnje, a koju su prihvatili Vrhovni i Upravni sud Crne Gore, zasnovana je na sledećim razlozima:

- (1) "najveći broj građana Nikšića je protiv održavanja najavljenog mirnog okupljanja, samim tim postoji realna opasnost po ličnu bezbjednost učesnika šetnje";
- (2) "park nije ograđen... u njegovoj blizini se nalazi... sastajalište penzionera, gradsko groblje ... veliki broj stambenih objekata, gdje bi u cilju zaštite učesnika Povorke... policijski službenici trebali preduzeti mjere i radnje u cilju zatvaranja svih prostora (prozora, balkona i ulaza) sa kojih bi prijetila eventualna opasnost po sigurnost učesnika, čime bi se dovelo u pitanje poštovanje Ustavom zagarantovanih prava građana na privatnost i nepovredivost stana...";
- (3) "postoji stvarna opasnost da bi od strane navijačkih i drugih grupa bila ugrožena bezbjednost ljudi i imovine";

- (4) simpatizeri Jugoslovenske komunističke partije Crne Gore – Opštinski komitet Nikšić najavili su proteste protiv održavanja šetnje.

Međutim, u rješenju MUP-a, koje su prihvatili sudovi, nisu dati uvjerljivi razlozi za opravdanje stava o visokom bezbjednosnom riziku, dok ni u sudskim presudama nije obrazloženo *zašto policija na takav rizik nije bila u stanju da odgovori?* Sama tvrdnja da postoji rizik po bezbjednost nije dovoljna da opravda zabranu okupljanja prema evropskim standardima, već državni organ mora da prikaže konkretnu procjenu potencijalnog obima nereda da bi konkretno procijenila i sredstva koja su neophodna da se neutrališe rizik od nasilja (*Barankevich v. Russia*, 2007, st. 33, isto i *Alekseyev v. Russia*, 2010, st. 75). U rješenjima Uprave policije, odnosno MUP-a nema takvih konkretnih, obrazloženih procjena.

Privremeno odlaganje okupljanja bi moglo biti opravdano samo ako bi se nesumnjivo utvrdilo da bi se izvjesno okupio veliki broj nasilnih demonstranata koji policija u datom trenutku ne bi mogla da savlada (*Alekseyev v. Russia*, 2010, st. 75), a nije imala ni dovoljno vremena da se pripremi. Evropski sud za ljudska prava je, na primjer, kritikovao policiju u Gruziji jer je propustila da se pripremi za obezbjeđenje sličnog događaja u roku od samo devet dana (*Indentoba and others v. Georgia*, 2015), dok je policija u Crnoj Gori imala na raspolaganju dva mjeseca. Pored toga, slični događaji visokog bezbjednosnog rizika već su bili održani jednom u Budvi i dva puta u Podgorici, pri čemu je poslednji događaj protekao bez bilo kakvih incidenata, pa je teško povjerovati da je u Nikšiću bezbjednosna situacija bila toliko ozbiljnija da policija nije mogla ništa drugo da učini nego da okupljanje zabrani.

U odnosu na gore pomenuti 1. argument, da je "najveći broj" građana Nikšića bio protiv pomenutog okupljanja, kao i 3. i 4. argument, da su protiv toga bile i navijačke grupe i Jugoslovenska komunistička partija Crne Gore, podnosioci ustavne žalbe, citirajući praksu Evropskog suda za ljudska prava, pokušavali su, bezuspješno, da podsjetu Ministarstvo unutrašnjih poslova, kao i Upravni sud i Vrhovni sud, na to da je **svrha ljudskih prava da se pravo pojedinca ili manjine zaštiti od tiranije većine.**

Naime, Evropski sud za ljudska prava je upozoravao države da je pravo na mirno okupljanje od suštinskog značaja za demokratsko društvo i da dozvoljena ograničenja tog prava ne tumače restriktivno (*G. v Germany*, 1989), kao i da sloboda okupljanja štiti i one mirne demonstracije koje mogu da uznemire i uvrede ljude koji se protive idejama koje demonstracije žele da promovišu (presuda u predmetu *Stankov and the United Macedonian Organisation Ilinden v. Bulgaria*, 29221/95 i 29225/95, 2001, st. 86, kao i *Aleksejev protiv Rusije* 2010, st. 73).

Štaviše, Evropski sud za ljudska prava je državu opisao kao *krajnjeg garantora načela pluralizma* i naglasio da njena uloga u zaštiti prava na mirno okupljanje mora biti aktivna, a ne pasivna. Drugim rječima, neće biti dovoljno ni to da se država ne miješa u ostvarivanje ovog prava, već je neophodno i da aktivnom zaštitom omogući da se ono ostvari, pogotovo kada su u pitanju manjine, tj. osobe koje promovišu stavove koje većina ne podržava: "... Iskreno i učinkovito poštovanje slobode udruživanja i okupljanja ne može se svesti na obavezu države da se ne miješa; puka negativna koncepcija ne bi bila u skladu sa svrhom člana 11 ili sa svrhom Konvencije u cjelini. Tu postoje pozitivne obaveze da bi se obezbijedilo učinkovito uživanje ovih sloboda (vidi i *Wilson & the National Union of Journalists and Others v. the United Kingdom*, nos. 30668/96, 30671/96 and 30678/96, § 41, ECHR 2002-V, and *Ouranio Toxo v. Greece*, no. 74989/01, 20 October 2005, § 37). Ova obaveza je od posebnog značaja za osobe koje drže do nepopularnih stavova ili koje pripadaju manjinama, zato što su one više podložne viktimizaciji" (*Bączkowski and Others v. Poland*, 3.5.2007, br. 1543/06, stav 64).

Argumentacija Ministarstva unutrašnjih poslova, koju su sudovi u presudama nekritično prihvatili, da je "najveći broj građana protiv planiranog okupljanja" podnosilaca ustavne žalbe, i da bi njihovo okupljanje moglo uznemiriti pripadnike Jugoslovenske komunističke partije, pa je i to osnovan razlog za zabranu najavljenog mirnog okupljanja, sasvim je suprotna citiranim presudama Evropskog suda za ljudska prava, budući da su državni organi bili dužni da omoguće mirno održavanje protesta i podnosiocima ustavne žalbe, kao i drugim grupama koje se sa ciljevima njihovog protesta ne slažu. To su pravila demokratskog društva, koja štite i međunarodni ugovori o ljudskim pravima i Ustav i zakoni Crne Gore.

Ako bi se demonstracije zabranjivale svaki put kada postoji mogućnost da na njima izbiju napetosti i sukobi između suprotstavljenih grupa, društvo bi bilo lišeno mogućnosti da čuje različite stavove po bilo kom pitanju koje vrijeđa osjećanja većinskog dijela društva (vidi presudu *Alekseyev v. Russia*, 2010, st. 77). U istoj presudi, Evropski sud za ljudska prava navodi i da ljudi moraju biti u mogućnosti da održavaju demonstracije bez straha da će biti izloženi fizičkom nasilju od strane svojih protivnika, pa je **neophodno da država preduzme razumne i odgovarajuće mjere da omogući mirno održavanje zakonitih demonstracija** (st. 73).

U odluci o zabrani skupa, koju su presudama podržali Upravni i Vrhovni sud Crne Gore, date su i informacije o prijetnjama neidentifikovanih "navijačkih i drugih grupa". U ovom kontekstu se pozivamo na stav Evropskog suda za ljudska prava da je **država dužna da krivičnim gonjenjem suzbije one koji prijetе nasiljem, umjesto da rješenje nađe u zabrani mirnog okupljanja onih koji nasiljem ne prijetе** (*Aleksyev v. Russia*, st 76). Smatramo da ni u ovom pogledu "stvarna opasnost" shodno članu 9a, stav 1, tačka 8 Zakona o javnim okupljanjima (*Sl. list RCG*, br. 31/2005, *Sl. list CG* br 40/2011-drugi zakon) nije uvjerljivo obrazložena, kako smo i prethodno naveli. Ono što **dodatno zabrinjava je činjenica da zbog takvih prijetnji Uprava policije nije podnijela ni jednu krivičnu prijavu protiv nasilnika², već je rješenje pronašla u zabrani mirnog okupljanja njihovih potencijalnih žrtava**. Podnosioci ustavne žalbe posebno izražavaju nadu da Ustavni sud neće dozvoliti da ovakav naopak metod "zaštite" ljudskih prava prevagne u Crnoj Gori i postane pravilo.

Argumentacija državnih organa o bezbjednosnom riziku, a i ometanju privatnosti građana, u odnosu na trasu šetnje koju su predložili organizatori ne djeluje ubjedljivo iz prostog razloga što su organizatori, podnosioci ustavne žalbe, u prijavi jasno naveli da **ne insistiraju na predloženoj trasi**, nego da su otvoreni za dogovor sa policijom o tome kuda bi se povorka kretala. Pored toga, policija je imala više nego dovoljno vremena da se odgovarajuće pripremi da obezbijedi događaj, koji joj je prijavljen i više od dva mjeseca pre planiranog održavanja. Sudovi u presudama nažalost nijesu ni pokušali da odgovore na ovu argumentaciju podnosilaca ustavne žalbe, već su je potpuno ignorisali.

II) **Povreda prava na zabranu diskriminacije, odnosno prava na jednakost pred zakonom (čl. 8 st. 1 i čl. 17, st. 2 Ustava Crne Gore; član 11 st. 1 Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i sloboda)**

Pored toga što su državni organi (Uprava policije i Ministarstvo unutrašnjih poslova) zabranili mirno okupljanje podnosiocima ustavne žalbe, oni su istog dana dozvolili skup Jugoslovenskoj komunističkoj partiji, iako su njeni pripadnici prijetili podnosiocima ustavne žalbe.

² Crna Gora, Savjet za građansku kontrolu rada policije, Zaključak od 28.12.2015, tačka 10, u prilogu.

Vrhovni sud Crne Gore se, u prilog odluci da podrži zabranu, pozvao na odluku Komisije za ljudska prava "Kršćani protiv rasizma i fašizma protiv Ujedinjenog Kraljevstva" iz 1980. godine,³ u kojoj je državi dato za pravo da zabrani mirno okupljanje, na sljedeći način:

*"U tom pravcu je i odluka Kršćani protiv rasizma i fašizma protiv Ujedinjenog Kraljevstva u kojoj je obrazloženo značenje pojma nužne zabrane u smislu čl. 11 st. 2 Konvencije, kvalifikujući je kao onu koja je opravdana, samo ako se neredi ne mogu spriječiti drugim, manje strožijim mjerama, pa prema tome, u konkretnom slučaju, može se smatrati da je zabrana nužna u okviru značenja st. 2 čl. 11 Konvencije, jer je izvršena valjana preliminarna procjena opasnosti, koja bi ugrozila mirno održavanje skupa, bezbjednost ljudi i imovine i ista je bila opravdana radi zaštite javnog interesa i sprečavanja narušavanja javnog reda i mira u većem obimu."*⁴

Međutim, Vrhovni sud je zanemario veoma važan aspekt slučaja na koji se pozvao. Naime, u Londonu se tada radilo o *zabrani svih skupova iste vrste*⁵, pa je Komisija tumačila pojam "opšte zabrane",⁶ a ne pojedinačne zabrane, kakva je primjenjena u Nikšiću samo u odnosu na okupljanje pristalica udruženja za LGBT prava, a ne i na okupljanje pristalica Jugoslovenske komunističke partije Crne Gore, koje nije bilo zabranjeno i koje je tada u Nikšiću jedino i održano.

Ovakvim tumačenjem, podržavajući odluku Ministarstva unutrašnjih poslova da zabrani okupljanje miroljubivih podnosilaca ustavne žalbe, a dozvoli okupljanje Jugoslovenskoj komunističkoj partiji Crne Gore, povrijedio i Ustavnu zabranu diskriminacije, odnosno pravo na jednakost pred zakonom podnosiocima ustavne žalbe.

Dodatno, Vrhovni sud Crne Gore je olako odbio da uzme u obzir "niz odluka" na koje su se odnosioci ustavne žalbe bezuspešno pozvali i u zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke koji su podnijeli tome sudu. Posebno, Vrhovni sud je nerazumljivo predstavio standard koji Evropski sud za ljudska prava primjenjuje u odnosu na polje slobodne procjene koje države ugovornice Evropske konvencije o ljudskim pravima mogu da primjene u ovakvom slučaju.

Naime, polje slobodne procjene države u odnosu na odluke o ograničavanju ljudskih prava, koje Vrhovni sud naglašava u svojoj odluci, veoma je malo u odnosu na pitanja uživanja ljudskih prava za koja postoji opšti konsenzus država članica, kao što je sloboda okupljanja pripadnika LGBT manjine, pa u takvim slučajevima Evropski sud za ljudska prava primjenjuje pristup strogog nadzora (*strict scrutiny*).⁷

Na to je posebno ukazano u presudi *Alekseyev v. Russia*, iz 2010: "(n)ema dvoumljenja oko toga da države ugovornice prihvataju pravo osobe da se otvoreno deklarirše kao gej, lezbejka ili da pripada bilo kojoj drugoj seksualnoj manjini i da promovirše njena prava i slobode, posebno uživajući slobodu mirnog okupljanja".

³ *Christians against Racism and Fascism v. the United Kingdom*, odluka od 16. jula 1980. o prihvatljivosti predstavke br. 8440/78 (*decision on admissibility of the application no. 8440/78*).

⁴ Uvp. br. 247/16, od 16.09.2016, Stanka Vučinić, predsjednica vijeća, Miraš Radović i Hasnija Simonović, članovi vijeća.

⁵ U periodu od dva mjeseca u Londonu su bili zabranjeni svi marševi osim ceremonijalnih, religijskih, u vezi prosvete ili proslava. Drugim rječima, bili su zabranjeni svi politički marševi. Ovo se desilo zbog marševa koji je organizovala desničarska politička grupacija Nacionalni front (National front) i kontrademonstracija, koji su prethodno već doveli do nereda većih razmera, koje policija nije mogla da spriječi uprkos obimnom obezbjeđenju od npr. 2.400 policajaca. *Christians against Racism and Fascism*, str. 150.

⁶ Tačan citat Odluke glasi: "A general ban of demonstrations can only be justified if there is a real danger of their resulting in disorder which cannot be prevented by other less stringent measures", odnosno "Opšta zabrana demonstracija može jedino biti opravdana ako ...", *Christians against Racism and Fascism*, str. 150.

⁷ Vidjeti, npr, *Case Law of the European Court of Human Rights relating to discrimination on grounds of sexual orientation or gender identity*, Frédéric Edel, Council of Europe, March 2015, strana 74.

Podnosioci ustavne žalbe očekuju od Ustavnog suda Crne Gore da primjeni upravo takav, strog i pravedan nadzor, u cilju zaštite ljudskih prava u skladu sa međunarodnim standardima koji obavezuju i Crnu Goru.

V – ZAHTEJEV O KOJEM USTAVNI SUD TREBA DA ODLUČI

Predlažemo da Ustavni sud usvoji ustavnu žalbu u cjelosti, ukine presudu Vrhovnog suda Crne Gore Uvp. 247/16 i presudu Upravnog suda Crne Gore U.br. 2646/15 i vrati predmet na ponovni postupak i odlučivanje.

VI - POPIS PRILOGA UZ USTAVNU ŽALBU

Prilažem (zaokružiti priloženo):

1. Tri primjerka ustavne žalbe
2. Ovjereni prepis pojedinačnog akta u tri primjerka

Presuda Vrhovnog suda Crne Gore, Uvp. br. 247/16 od 16.09.2016.godine.

Presuda Upravnog suda Crne Gore, Ubr. 2646/15 od 18.05.2016.godine.

3. Dokaz da su iscrpljena sva pravna sredstva na koja ste imali pravo u skladu sa zakonom

Zahtjev za vanredno preispitivanje presude Upravnog suda U.br. 2646/15, od 18.05.2016. godine

4. Dokaz da je ustavna žalba blagovremeno izjavljena (podnijeta u roku od 60 dana od dana dostavljanja pojedinačnog akta koji se osporava)

Dostavnica

5. Ovlašćenje (punomoćje) za podnošenje ustavne žalbe (ako je žalbu izjavilo drugo lice)
Punomoćje

6. Drugi dokazi od značaja za odlučivanje

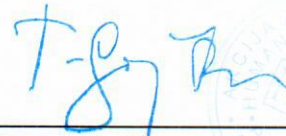
- Prijava za održavanje mirnog okupljanja 6.7.2015.
- Rješenje Ministarstva unutrašnjih poslova - Uprava policije, Centra bezbjednosti Nikšić 68-01 Broj: 224/15-9022 od 14.9.2015.
- Rješenje Ministarstva unutrašnjih poslova br. UP II – 222/15 – 436 , od 7.10.2015.

VII – SVOJERUČNI POTPIS PODNOSIOCA USTAVNE ŽALBE

Mjesto: U Podgorici

Datum: 25.11.2016. godine

Za podnosiocce ustavne žalbe

Tea Gorjanc-Prelević,
izvršna direktorica NVO Akcija za ljudska
prava

Kontakt telefon: 067/595-657
Fax: 020/510-507
e-mail adresa: dalibor@prelevic.com